

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/27/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010202
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010202.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová č. 1, 843 56, Bratislava, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou Bugala-Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/071/2012 zo dňa 23. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/071/2012 zo dňa 23. októbra 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v R. H. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/071/2012 zo dňa 23. októbra 2012 odporca (ďalej aj Rada) rozhodol postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o tom, že navrhovateľ ako účastník správneho konania č. 343-PLO/O-4390/2012 porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že časový úsek od cca 21:21:43 hod. do cca 21:51:43 hod. programu Horton odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 1. júna 2012 o cca 20:21 hod., ktorý zodpovedá tretiemu 30 minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamného bloku a to o cca 21:23:38 hod. a o cca 21:51:32 hod., za čo bola navrhovateľovi podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3319 €.

Rada v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi

konania doručené listom dňa 12. septembra 2012 na základe čoho sa dňom doručenia začalo správne konanie a že podkladom pre toto rozhodnutie sú záznam vysielania programu Horton odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 1. júna 2012 o cca 20:21 hod., prepis/popis skutkového stavu, ktorý bol prílohou oznámenia o začatí správneho konania a vyjadrenie účastníka konania. Vyjadrenie navrhovateľa bolo Rade doručené faxom dňa 22. októbra 2012 a následne doplnené listom dňa 24. októbra 2012. Rada vo svojom rozhodnutí ďalej dôvodila tým, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní určuje, koľko reklamných prerušení možno zaradiť počas vysielania audiovizuálneho diela. V danom prípade v každej polhodine môže byť audiovizuálne dielo prerušené zaradením reklamy alebo telenákupu 1 krát a to aj vtedy, ak plánované trvanie tohto audiovizuálneho diela je kratšie ako 30 minút. Do trvania audiovizuálneho diela sa vzhľadom na judikatúru Európskeho súdneho dvora (rozhodnutie vo veci ARD v. Prosieben) započítava hrubý čas a to vrátane reklamných prerušení.

V posudzovanom programe boli zaradené reklamné bloky nasledovne:

Z uvedeného vyplýva podľa odporcu, že tretí 30 minútový časový úsek programu Horton bol prerušený 2 krát zaradením reklamy, čo je v rozpore s § 35 ods. 3 zákona o vysielaní. Z vyjadrenia účastníka konania vyplýva podľa odporcu, že pripúšťa zaradenie dvoch reklamných prerušení v treťom 30 minútovom časovom úseku audiovizuálneho diela (tento stav mali pravdepodobne zapríčiniť technické prostriedky), ako problematickú okolnosť však konštatuje, že tretí reklamný blok bol zaradený len cca 9 sekúnd (v skutočnosti to bolo cca 12 sekúnd) skôr, ako začal 4. časový úsek programu.

Rada k uvádzaným príčinám o pochybeniach pri prerušení tretieho 30 minútového úseku posudzovaného programu zaradením dvoch reklamných blokov uviedla, že je potrebné poukázať na objektívnu zodpovednosť vysielateľa za správny delikt a že u právnickej osoby ako navrhovateľa sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie, ktorá zásada platí aj v prípade zákona o vysielaní. Nie je teda potrebné dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné zavinenie, ale je podstatné iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo. V danom prípade ani zákon o vysielaní neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa vysielateľovi zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť podľa odporcu v danom prípade zohľadnené pri ukladaní výšky sankcie, pričom Rada pri ukladaní výšky sankcie zohľadnila i príslušné okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu správneho deliktu. Rada ďalej dôvodila tým, že vo všeobecnosti je možné súhlasiť s tým, že závažnosť konania znižuje krátkosť časového úseku o ktorý je reklamné prerušenie odvysielané prv, ako by to bolo v súlade s § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, avšak táto skutočnosť v žiadnom prípade nie je dôvodom pre zastavenie správneho konania, ako sa to domnieva navrhovateľ. Navyše v tomto konkrétnom prípade je potrebné poukázať na skutočnosť, že

a/ 12 sekundový časový úsek, o ktorý tretie reklamné prerušenie predchádzalo nasledujúci časový úsek posudzovaného programu, nie je zanedbateľný,

b/ 4. časový úsek posudzovaného programu netrval 30 minút a preto nemohol byť prerušený vysielaním reklamy (teda ani vysielaním tretieho reklamného bloku).

Rada ďalej poukazovala na to, že zákonodarca v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní stanovil hranice pre porušovanie audiovizuálnych diel (ktoré nie sú seriálom, sériou, dokumentárnym filmom, programom pre deti alebo bohoslužbou) zaradením reklamy, pri ktorých prihliadol na záujem komerčných vysielateľov, zároveň zohľadnil aj potrebu zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa - recipienta pred príliš frekventovaným prerušovaním programu, ktoré by pôsobilo rušivo. Častejším než zákonom povoleným prerušovaním predmetného audiovizuálneho diela, došlo k narušeniu zákonodarcom stanovenej rovnováhy. Celistvosť tretieho 30 minútového časového úseku bola jeho druhým prerušením jednoznačne narušená nad rámec povolený zákonom. Z toho vyplýva, že posledný časový úsek predmetného programu, ktorý nasledoval po treťom 30 minútovom časovom úseku v dôsledku jeho trvania (cca 14 minút) nemohol byť prerušený vysielaním reklamy vôbec.

Rada ďalej uviedla, že sa nestotožnila s argumentáciou navrhovateľa, že pokiaľ od navrhovateľa žiadala záznam vysielania pod hrozbou sankcie podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, že by tým porušila zákon. Neobstojí argumentácia navrhovateľa, ktorá vychádza z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje Rade, je akoby dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je

podľa názoru navrhovateľa v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Rada dôvodila tým, že povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie jej ich poskytnúť, je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a teda táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zabezpečuje Rade možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. Preto v prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne Rada o začatí správneho konania voči vysielateľovi. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je vedené žiadne správne konanie voči vysielateľovi a nie je ani dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona, v tomto čase nie je dožadovaný vysielateľ, ale vysielateľ si plní len svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. V tejto súvislosti odporca poukázal na rozhodnutie EŠLP vo veci Bykov proti Rusku, v ktorom prípade sa EŠLP zaoberal i otázkou a to prípustnosťou dôkazu - nahrávky, získanej pri tajnej akcii, pri ktorej osoba, ktorá mala na objednávku zabiť inú osobu, vystupovala ako agent pri komunikácii s objednávateľom vraždy. V danom prípade EŠLP dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu zásady sebaobviňovania, pričom povaha sporného dôkazu a spôsob jeho získania boli značne odlišné, ako je to v prípade záznamu vysielania. Čo sa týka problematiky záznamu vysielania, odporca poukázal i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je povinnosťou vysielateľa na výzvu Rady, predložiť jej požadovaný záznam vysielania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia Rada poukázala okrem iného tiež na to, že pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinností uvedených v zákone o vysielaní vzala do úvahy kritéria ako závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti, spôsob porušenia povinnosti. Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada uviedla, že vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, trvanie, a následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Rada uviedla, že sankciu uložila v dolnej časti zákonom stanoveného rozpätia vzhľadom na závažnosť tohto správneho deliktu a túto sankciu považuje za plne odôvodnenú.

Proti rozhodnutiu Rady podal opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil Rade na ďalšie konanie. Poukázal na znenie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní v platnom znení a na znenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní v znení účinnom v roku 2009. Z porovnania predmetnej zmeny je zrejmé, že zákonodarca novelou účinnou ku dňu vysielania programu, ktorý je predmetom možného porušenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, nechcel vysielateľa obmedzovať formou odstupov, t. j. tým, že medzi dvoma po sebe nasledujúcimi prerušeniami musí uplynúť najmenej určitý počet minút a predmetnú časť ustanovenia vypustil. Spôsob výkladu predmetného ustanovenia tak, ako ho podáva Rada, núti vysielateľa dodržiavať medzi jednotlivými prerušeniami reklamou určité odstupy. Zákonodarca však v ustanovení § 35 ods. 3 uložil vysielateľovi len obmedzenie, že pri vysielaní vymedzených programov sa mu povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek. Z toho vyplýva, že ak program začal o 20:21:43 hod. a skončil 22:05:42 hod., program mal štyri 30 minútové časové úseky, t. j. vysielateľ bol v rámci právnych obmedzení oprávnený prerušiť predmetný program celkovo 4 krát zaradením reklamy alebo telenákupu. Súčasná právna úprava neurčuje presné vymedzenie, že medzi dvoma po sebe nasledujúcimi prerušeniami teda musí byť určitý časový odstup. Jedinou povinnosťou vysielateľa je preto dodržať jedno prerušenie na 30 minútový časový úsek programu, avšak nie je súčasne povinný dodržať určitý časový odstup, napríklad 30 minút medzi jednotlivými prerušeniami. Rovnako je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že či sa na počítanie prerušení prihliada na čistý čas alebo na hrubý čas programu (obsahujúci čas programu + čas reklamných prerušení). Poukázal ďalej na skutočnosť, že v zmysle judikatúry ESD je potrebné prihliadať na hrubý čas a z toho potom možno vyvodíť, že vysielateľove počty prerušení vysielania boli v súlade so zákonom. Počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela bol 3, pričom počet 30 minútových časových úsekov audiovizuálneho programu bol 4. To znamená, že vysielateľ prerušil predmetný program o 1 krát menej zaradením reklamy alebo telenákupu, ako mu bola priznaná zákonná možnosť.

Preto konaním vysielateľa nedošlo k narušeniu celistvosti diela ani ku konaniu, ktoré by bolo v rozpore s ochranou spotrebiteľa. Druhé prerušenie nasledovalo v nepomerne krátkom okamihu po predchádzajúcom prerušení, takže nemôže byť považované za frekventované prerušovanie diela a také, ktoré by narušalo jeho celistvosť. Ďalej navrhovateľ uviedol, že v zmysle § 37a sa do vysielacieho času venovanému reklame nezapočítava čas venovaný vlastnej propagácii a oznamom vo verejnom záujme odvysielaným bezplatne. Z prepisu Rady je však zrejmé, že v tomto časovom úseku bol odvysielaný oznam, ktorý možno považovať za oznam vo verejnom záujme a oznámenia o vlastnom programe, takže nešlo výslovne o prerušenie reklamou alebo telenákupu, pretože iba s takýmito pojmami ráta ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že čo sa týka uplatňovania ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, tak toto ustanovenie zákona o vysielaní je potrebné považovať s prihliadnutím na čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru, za porušenie zásady účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech. K uplatneniu trestnoprávnej zásady „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ alebo práva nevypovedať, ESĽP konštatoval, že ide o všeobecne uznané medzinárodné štandardy, ktoré tvoria právo na spravodlivý súdny proces a ich cieľom je poskytnúť obvinenému ochranu pred nesprávnym donútením zo strany orgánov štátu a teda k zabráneniu justičných omylov a zabezpečeniu účelu čl. 6 Dohovoru. Právo neobviňovať sám seba sa týka predovšetkým rešpektovania vôle a práva obvinenej osoby nevypovedať a na druhej strane predpokladá, že orgán verejnej moci zaťažuje povinnosť preukázať vinu obvineného bez uchýlenia sa k dôkazom, získaným metódami donútenia alebo nátlaku v rozpore s vôľou obvineného. Pre posúdenie, či postup zasiahol do samotnej podstaty práva neobviňovať sám seba, súd musí preskúmať charakter a stupeň donútenia, existenciu nejakých relevantných ochranných procesných postupov a mieru využitia takto získaných dôkazov (napr. Bykov v. Ruská federácia). Navrhovateľ má preto v danom prípade za to, že § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a samotné konanie odporcu, je v priamom rozpore s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru s prihliadnutím na a/charakter donútenia b/stupeň donútenia c/ existenciu procesných postupov ochrany d/ mieru využitia získaných dôkazov. V závere svojho opravného prostriedku navrhovateľ uviedol, že rozhodnutie Rady je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní dňa 16. októbra 2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu správneho orgánu, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/071/2012 zo dňa 23. októbra 2012, ako aj s obsahom obrazovo-zvukových záznamov dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa ohľadne Radou nesprávnej aplikácie ust. § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na celé znenie ust. §§ 35 a 37a zákona o vysielaní, ktorých znenie je nasledovné :

§ 35

Zaraďovanie reklamy a telenákupu do vysielania

- (1) Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.
- (2) V programoch zložených zo samostatných častí alebo pri prenose športových a podobne štruktúrovaných podujatí a predstavení s prestávkami sa reklamné šoty a telenákové šoty zaraďujú iba medzi jednotlivé časti alebo počas prestávok.
- (3) Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, 34)okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.
- (4) Pri vysielaní programov pre maloletých, ktorých trvanie presahuje 30 minút, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek.
- (5) Vysielanie bohoslužieb sa nesmie prerušovať zaradením reklamy alebo telenákupu.
- (6) Vysielateľ s licenciou môže zaradiť reklamné šoty a telenákové šoty aj počas vysielania programov, ak sa tým nenaruší celistvosť, hodnota a charakter programu vrátane jeho prirodzených vnútorných prestávok pri dodržaní práv nositeľov práv 35)a za podmienok ustanovených v odsekoch 3 až 5. Vysielateľ televíznej programovej služby na základe zákona nesmie zaraďovať reklamu ani telenákup počas vysielania programov.
- (7) Ustanovenia odsekov 1 až 4 a 6 sa nevzťahujú na rozhlasovú programovú službu vysielateľov s licenciou. Vysielanie spravodajského a náboženského programu, programu pre maloletých a bohoslužieb sa nesmie prerušovať zaradením reklamy ani telenákupu.
- (8) Vysielateľ s licenciou vysielajúci rozhlasovú programovú službu môže vysielateľ dlhšie reklamné oznámenie spracované do podoby programu informačného charakteru, ktorý podporuje predaj, nákup alebo nájom tovarov alebo služieb. Začiatok aj koniec vysielania takeého programu je vysielateľ povinný zreteľne oddeliť slovným upozornením na charakter tohto vysielania; na dlhšie reklamné oznámenia sa vzťahuje ustanovenie § 37 ods. 1.
- (9) Ustanovenia odsekov 1 až 4 a 6 sa nevzťahujú na rozhlasovú programovú službu vysielateľa na základe zákona; jeho vysielanie spravodajských, politicko-publicistických a náboženských programov, umeleckých programov a programov pre maloletých, literárno-dramatických programov a bohoslužieb sa nesmie prerušiť zaradením reklamy ani telenákupu.

34) § 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. <. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon).

35) Zákon č. 618/2003 Z. z. <. v znení neskorších predpisov.

§ 37a

Výnimky z časového rozsahu vysielanej reklamy a telenákupu

- (1) Do vysielacieho času vyhradeného reklame sa na účely § 36 a 37 nezapočítava čas venovaný
 - a) vlastnej propagácii vrátane oznámení vysielateľa o vlastnom programe, b) charitatívnym výzvam,
 - c) oznamom vo verejnom záujme vysielaným bezplatne,
 - d) politickej reklame, ak je vysielaná bezplatne alebo v čase podľa osobitného predpisu, 35a)
 - e) označeniu sponzora programu vysielaného podľa § 38 ods. 2 a označeniu umiestňovania produktov podľa § 39a ods. 5 písm. d/.
- (2) Vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie

pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

(3) Charitatívna výzva na účely tohto zákona je výzva vysielaná vysielateľom bezplatne alebo bez poskytnutia inej protihodnoty, ktorá obsahuje žiadosť o pomoc pre fyzickú osobu, skupinu fyzických osôb, sociálne či charitatívne organizácie alebo nadácie založené na podporu takých cieľov.

(4) Oznam vo verejnom záujme na účely tohto zákona je krátky oznam nepolitického subjektu zameraný na šírenie osvetu, najmä v oblasti zvyšovania právneho vedomia, bezpečnosti na cestách alebo ochrany spotrebiteľa, zdravia, prírody, životného prostredia či kultúrneho dedičstva.

35a) Napríklad § 30 ods. 2 zákona 346/1990 Zb. <. o voľbách do orgánov samosprávy obcí v znení neskorších predpisov, § 15 ods. 1 zákon č. 46/1999 Z. z. <. o spôsobe voľby prezidenta Slovenskej republiky, o ľudovom hlasovaní o jeho odvolaní a o doplnení niektorých ďalších zákonov, § 24 ods. 8 zákona č. 333/2004 Z. z. <. o voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky.

V danom prípade z obrazovo zvukového záznamu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že príslušný sporný program trval spolu 103 minút a 59 sekúnd a teda obsahoval 3 tridsaťminútové časové úseky a 1 časový úsek, ktorý trval 13 minút a 59 sekúnd. Správne potom konštatuje Rada, že v zmysle § 35 ods. 3 zákonov o vysielaní je pri vysielaní audiovizuálneho diela povolené jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek, a keďže vysielané audiovizuálne dielo malo tri kompletne 30 minútové časové úseky, bolo ho potom možné prerušiť zaradením reklamy alebo telenákupu 3 krát. V danom prípade Rada započítala do trvania audiovizuálneho diela aj reklamné prerušenia a teda čas trvania tohto programu v súvislosti s určením počtu 30 minútových časových úsekov posudzovala Rada správne a to ako hrubý čas a teda postupovala v súlade i s judikatúrou ESD (ARD v. Prosieben). Z obrazovo zvukového záznamu však vyplýva, že tak tretí 30 minútový úsek programu Horton bol prerušený odvysielaním reklamy 2 krát, ktorá skutočnosť je v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona o vysielaní.

Z citácie ustanovenia § 37a zákona o vysielaní vyplýva, že zákonodarca stanovil výnimky z časového rozsahu vysielanej reklamy a telenákupu, avšak z odseku 1 ustanovenia § 37a vyplýva, že tieto výnimky sú ustanovené pre účely §§ 36 a 37 zákona o vysielaní, teda na účely výpočtu časového rozsahu reklamy v jednej hodine (v prípade televíznej programovej služby), respektíve v jednom dni (v prípade rozhlasovej programovej služby). Vzhľadom na tieto skutočnosti správne konštatuje Rada, že pokiaľ navrhovateľ poukazuje na výnimku z časového rozsahu vysielania reklamy a telenákupu stanovenú v § 37a zákona o vysielaní, tak táto skutočnosť je potom pre posudzovaný skutkový stav právne irelevantnou. Z prepisu skutkového stavu vyplýva, že súčasťou reklamných a upútavkových blokov odvysielaných navrhovateľom, boli ako uvádza Rada primárne reklama a upútavky, ktoré ako forma vlastnej propagácie sú tiež reklamou a preto bolo povinnosťou vysielateľa, aby pri ich zaraďovaní postupoval v súlade s ustanovením § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a to bez ohľadu na to, či súčasťou týchto blokov boli aj iné komunikáty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v zmysle ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, je vysielateľ oprávnený prerušiť audiovizuálne dielo odvysielaním reklamy a telenákupu na každý 30 minútový časový úsek jeho trvania a to maximálne 1 krát. Týmto postupom zákonodarca zakotvil a nastolil rovnováhu medzi ekonomickými záujmami komerčných vysielateľov a záujmami a ochranou spotrebiteľskej verejnosti na zachovaní čo najväčšej celistvosti diela pred príliš frekventovaným prerušovaním vysielaného programu.

Navrhovateľ ďalej namietal nezákonnosť postupu Rady v súvislosti s povinnosťou navrhovateľa poskytnúť Rade záznam vysielania v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, keď mal za to, že by Rade poskytol dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu, ktorý dôkaz by bol použitý práve proti nemu a preukazujúci spáchanie správneho deliktu, ktorá skutočnosť je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou, že „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s právom navrhovateľa na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy

vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Najvyšší súd preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto záver boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

K námietke navrhovateľa ohľadom postupu odporcu voči navrhovateľovi pri vyžiadaní záznamov vysielania Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia, v ktorých sa už obdobnou námietkou vysielateľa podrobne zaoberal. Ide napr. o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/18/2011 zo dňa 29. marca 2012, z ktorého vyplýva, že : „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší sú k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu, najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry, vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.“

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 564/2012 zo dňa 13. novembra 2012 uviedol: „K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.“

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku najvyšší súd poukazuje na rímskoprávne pravidlo „nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva), podľa ktorého, ak niekto koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z. z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nie je získaný v rozpore so zákonom.

K problematike ústavnosti § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa tiež najvyšší súd vyjadril už viackrát vo svojich rozhodnutiach, napr. rozhodnutie sp. zn. 8Sž/29/2011 zo dňa 24. júla 2012: „Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry EŠLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená

respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“ Obdobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/19/2012 zo dňa 30. októbra 2012: „Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie, nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.“

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽ/24/2012 zo dňa 27. marca 2013: „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, navyiac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napr. rozsudky vo veciach 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanom prípade odchýliť. Námitka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. Podľa ESĽP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ťažko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa ESĽP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10. septembra 2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21. apríla 2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/071/2012 zo dňa 23. októbra 2012 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň rozhodol o uložení povinnosti navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorý predstavuje v danom prípade 500 €.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech.

Odporcovi napriek úspechu vo veci, náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.